

Inge Marie Kirketerp Hansens prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Inge Marie Kirketerp Hansen
Præst

Dato

14. maj 2026

Sted

Gjellerup Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 46-53
Apostlenes Gerninger kapitel 1, vers 1-11
Salmernes Bog kapitel 113, vers 1-9

- 1 Når vi hører evangeliet om Kristi himmelfart, er det næsten umuligt ikke at se det for sig. Vi ser disciplene, der står og stirrer op mod en blå forårshimmel. Vi ser Jesus, der langsomt løftes op, bliver mindre og mindre, og til sidst forsvinder i en sky – som når et barn i tivoli i et uopmærksomt øjeblik kommer til at slippe
- 5 sin ballon, eller som Mary Poppins, der med sine sorte støvler og paraply farer til vejrs. Det er ualmindelig men dog ret konkrete visuelle billeder, dagens tekster kalder frem. Men det er også billeder, der kan føre os på vildspor.

- For et par generationer siden, i rumkapløbets tidlige dage, lød det triumferende
- 10 fra den sovjetiske kosmonaut Jurij Gagarin, at han havde været i rummet, men ikke havde set nogen Gud, og med den bemærkning mente han at have modbevist kristendommen. Denne indvending bunder, som vi godt ved, i en fundamental misforståelse. En misforståelse, som vores eget danske sprog desværre er med til at nære. For vi bruger det samme ord, "himmel", om to vidt
- 15 forskellige ting: Den astronomiske himmel, dvs. det ydre rum, som astronauter kan rejse i, og så Guds himmel, den teologiske dimension, evighedens og nærværets virkelighed.

Gagarins fejl var at lede efter den ene himmel i den anden.

20

- Men tænk så på vor tids astronauter. Når de befinder sig længst borte fra jorden, svævende i det store mørke, så er det ikke for at lede efter Gud. Men når de ser tilbage på vores planet – den lille, blå, skrøbelige kugle, der lyser i mørket – så fortæller mange af dem om en overvældende følelse. En følelse af ærefrygt for
- 25 skaberværkets storhed, og en dyb, inderlig kærlighed til denne lille jord.

Og netop det perspektiv er måske den bedste nøgle, vi har til at forstå Kristi himmelfart – at det ikke handler om, at Jesus rejser langt væk fra os, men om, at han indtager Guds perspektiv på verden. Og hvad er Guds perspektiv? Det er netop astronautens blik, blot i en uendelig, guddommelig potens: For således
30 elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes men have evigt liv. Ja, således elskede Gud verden... Guds blik fra himlen – Guds dimension og ikke det ydre rum – er ikke et koldt og distanceret blik, men et blik af den dybeste, mest engagerede kærlighed til den
35 verden, han har skabt og frelst.

Og netop det perspektiv er måske en hjælp for os. Og netop det perspektiv kan måske hjælpe os til at se, at det, der ligner en afsked i evangeliet, i virkeligheden er begyndelsen på et nyt nærvær. For at forstå denne dag, må vi måske se det
40 således: At Kristus må forlade den lille flok disciple på bjerget, netop for at kunne være til stede for de mange. For alle mennesker, til alle tider. Også for os.

Men det kan være svært helt at få rede på dette mysterium med vores almindelige, forklarende ord. Måske skal vi i dag prøve at høre det på en ny
45 måde. Måske skal vi lade digtets ord forsøge at indfange den glæde og den trøst, der ligger gemt i denne dag...

Der findes stunder i livet, hvor afsked finder sted,
hvor noget må slutte og nogen drage afsted.
50 Vi kender det alle: et tab, der sætter spor,
en dør, der lukkes, eller med en, der må forlade denne jord.

Sådan kan vi også komme til at læse evangeliet denne dag,
som endnu en afsked og som endnu et tab,
55 for disciplene står dér foran deres Herre,
og jeg forestiller mig, at de slet ikke kan la' være
at tænke på alt det, de har været igennem sammen
Både Golgatas mørke og opstandelsens amen.

60 De har mistet ham før, og skal det til at ske igen
nu, hvor han skal løftes op og fare til – ja, hvem ved egentlig hvorhen?
Se, sådan kunne man forestille sig, at de ville tænke,
men vi hører noget andet – at det er som om en lænke

65 knækkes over hjertet, så glæden endelig kan lukkes ud,
og hvad gør de? De jubler og priser og takker Gud.

Og ikke bare en tak, der varer et par øjeblikke
nej, for glædens tak varer ved – den standser slet ikke.

70 Men hvordan kan glæden fylde der i afskedens stund,
så lovsang og ikke klage flyder fra deres mund?

Hvordan kan glæde af afsked gro?

Hvordan kan håbet i tomheden bo?

Fordi de ser, hvad vi langsomt må forstå:

75 det, der sker her, er ikke at miste – men at få.

At Kristi himmelfart er ikke afskedens tid,
men frelsesgerningens fuldendelsessted.

For det begyndte en midnat i et krybberums rod,

80 hvor Gud kom til jord, evig klædt i kød og blod.

Og Jesus levede blandt mennesker og mødte
så mange af dem, som andre hellere udstødte.

Man førte ham til korset på Golgatabakken

85 og himmelen mørknedes, da han død bøjede' nakken.

Man lagde ham i graven – troede alt håb var ude!

Men påskemorgen oprejstes han – et under båret af Gud.

Nu sker det så her fyrrer dage efter, at han bæres til himmel.

Og ser I nu, hvorfor det her er glædesfyldt, så man bliver svimmel?

90 Jo, ham, der sidder nu hos Gud som søn og højre hånd

det er jo ham, der blev som os og løste alle bånd,

der måtte binde os som trælle under skyld og skam

og derfor kan vi tro, at også vi har plads hos ham.

For Jesus Kristus – ham der menneskelivet bar –

95 det er ham, der nu sidder for os hos Gud, vor far.

Og der bærer han vores ønsker frem for Gud i bøn

men evangelisten Lukas fortæller endnu en ting så skøn:

At lige inden, Jesus løftes os i Guds livsdimension,

100 så løfter Jesus sine hænder til en benediktion:

Han velsigner dem, der står der; lader en velsignelse sende

og – får vi at vide – den velsignelse får slet ikke ende.

Og det er vigtigt! Hør igen, hvad vi fortælles her:
105 for den velsignelse gælder stadig – både for mig og jer.

Fra evighedens himmelhvælv ud over os det klinger,
at ham, der døde og opstod, velsignelse os bringer.

110 Han sidder nu på tronen, og fra naglemærkede hænder
en strøm af evig nåde til vor verden han udsender.
For disse mærker vidner om, han er bekendt med nøden,
at han har smagt vor smerte og har overvundet døden.

115 Vi kender til tilgivelse, der vasker pletten ren,
men frelserens velsignelse, den heler sår og ben.
Den løfter blikket på det barn, der føler sig forladt.
og giver styrke til det sind, der midt om dagen ser nat.
Den favner os i liv og hverdag, hvert et skridt vi tar,
120 og når vi dør, så løfter den os ind hos Gud, vor far.
Den vender tvivl til tro og løfter bønnen frem for Gud
og giver mod og håb til os, så vi kan sendes ud
med ord om ham, der døde på et kors men rejstes op den tredje dag
og nu er *Gud-med-os* hos Gud – frem til den yderste dag.

125

Og så? Vi sendes ud at dele alt, hvad vi har set og hørt,
og leve på den nåde, som til os er blevet ført.
For Kristus, den opstandne, er med os i Guds Helligånd
som vi i pinsens glædesfest skal høre mere om.

130 Han er os nær i Ordet, som vi hører søndag morgen,
der løfter os fra mørket og fordriver hjertesorgen.
I dåbens vand, ved nadverbord med druens saft og brød,
er han os nær i livet og er med os i vor død.
Så lev da under Guds udspændte velsignelsesbue,
135 frem til den dag vi ham i evighedens lys skal skue,
hvor alle knæ skal bøje sig, og lovsang klinger sammen,
og priser ham som evig Gud. Og til det kan vi sige: Amen!

Glædelig Kristi himmelfartsdag!

140

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

145 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

150 <https://www.dansketaler.dk/tale/inge-marie-kirketerp-hansens-praediken-kristi-himmelfartsdag>

155

160

165

170

175

180